

SIDEN ER REDIGERET AF KLAUS SIVEBÆK

Lydslaverne på toppen

ROCK
Audioslave "Revelations"
★★★★☆

Der har altid været talt meget om den svære to'er. Og den endnu sværere tre'er. Audioslave med vokalmesteren Chriss Cornell og guitaristen Tom Morello i front kan dog ånde lettet op. De har skabt et monster af et rockalbum, hvis lige ikke er spottet endnu i 2006, med deres tredje udspil.

Morellos fortid i Rage Against The Machine har været svær at skjule på de to første skiver, men på "Revelations" er der momenter, hvor hele bandet behersker netop den sjældne vildskab, som gjorde L.A.-bandet berømt i midtalfemserne.

Når det suppleres med rødglodende, rovsparkende og fængende tekster skrevet af Cornell, der allerede som frontfigur i hedengangne Soundgarden beviste, at han kunne strikke ord bedre sammen end de fleste, så gøres det ikke meget bedre.

Numre som "Sound Of A Gun", "Original Fire" og "Some Days" kan faktisk ikke høres for højt. De er så fænvidolske og djævelsk afsmittende, at man kunne sætte afspilleren på repeat en hel weekend i streg.

Og får man brug for en hvilepause, så har Audioslave også denne gang sørget for et par afdæmpede ballader, der på ingen måde odelægger balancen på albummet.

"Until We Fall" er et af de bedste "stillenumre", jeg længe har hørt fra et inkameret rockband. Man kan næsten fornemme, at man falder i selskab med Cornell, der igen presser stemmen til det yderste.

Der har været meget snak om Audioslaves position som rockband. Og de er med dette pragtverk af en rockskive klatret helt op på plateauet, hvor bands som Foo Fighters, Pearl Jam og Red Hot Chili Peppers holder til.

Men tager man det bedste fra Soundgarden og Rage Against The Machine, er det vel heller ikke for meget at forvente?

Hvis Audioslave fortsætter med at blive bedre og bedre, så bliver deres navn et selvopfyldende profeti. Prøv selv at sætte "Revelations" på. Den er rasende svær ikke at blive afhængig af.

Simon Staun

● Audioslave, "Revelations", Sony BMG: er udkommet

Historien om Louise og søn

SPÆNDINGSROMAN
Henning Mankell: "Kennedys hjerne"
★★★★☆

I 1969 udgav Klaus Rifbjerg romanen "Anna (jeg) Anna". Med den imponerede han ved sin formidable evne til at skrive på spændingsvis om et kvindeliv set inde fra den 35-årige ambassadørfriue Annas psykisk skrøbelige gemyt.

Den uovertrufne krimiforfatter Henning Mankell beviser med "Kennedys hjerne", at han kan gøre Rifbjerg kunstner efter.

Denne den nyeste Mankell er ingen krimi med Wallander i hovedrollen. Derimod har den Louise Cantor som fortæller - og hendes fortælling kunne mageligt have heddet "Louise (jeg) Louise".

Den starter dér, hvor den svenske arkæolog med speciale i græsk bronzealderkeramik siger farvel til sin udgravning i Grækenland for at drage hjem til Stockholm og besøge sin eneste søn Henrik på 26.

Hans far Aron forlod Louise, da Henrik var spæd, så hun har kun ham. Og så sin gamle far, der er skovhugger og billedkunstner i de nordsvenske skove.

Men - da hun læser sig ind i Henriks lejlighed, finder hun ham død. Og så starter det mareridt, der er alle foreldres - og som også blev skildret så fantastisk af H.C. Andersen i "Historien om en moder": Rejsen efter barnet.

Louise skriger. Louise græder. Men Louise resignerer ikke. Hun vil ikke give politiet ret i, at hendes søn har begået selvmord, og derfor rejser hun i hans fodspor gennem Europa og helt til Mozambique og tilbage igen. Og hun havner bogstaveligt talt i dødsriget.

Rejsen er en tur i Louises indre, men også en tur ad virkelighedens dunkle stier. På rejsen finder hun sider af sin søn, som hun tilsyneladende slet ikke kendte så godt, som hun troede. Og hun finder også en hemmelighed, der har noget at gøre med medicinalindustrien og hiv-smitten. Og Kennedys hjerne, så mærkeligt det end lyder.

Henning Mankell, der er bosat både i Sverige og i Mozambique, vil flere ting med sin nye bog. En af dem er også på bedste konspirationsteoretiske vis at beskrive, hvordan der handles med og tjenes penge på det aids-ramte kontinent, hvis samlede ulykke efter Mankells mening er lige så stor og uforskyldt, som Louises tab af sønnen er uopretteligt.

Læs "Kennedys hjerne" og græd med Louise og Afrika. Bogen er oprivende, medrivende og rystende uhyggelig.

Marianne Koch

● Henning Mankell: "Kennedys hjerne". Oversat af Peter Nielsen. 376 sider. 275 kroner. Gyldendal.

FYENS STIFTSTIDENDE

KULTUR
REDAKTØR: Peter Hagmund: 65 45 51 61, peh@fyens.dk
JOURNALISTER:
Simon Staun: 65 45 51 60, sim@fyens.dk
Marianne Koch: 65 45 51 63, mko@fyens.dk
Lene Kryger: 65 45 51 65, kryger@fyens.dk

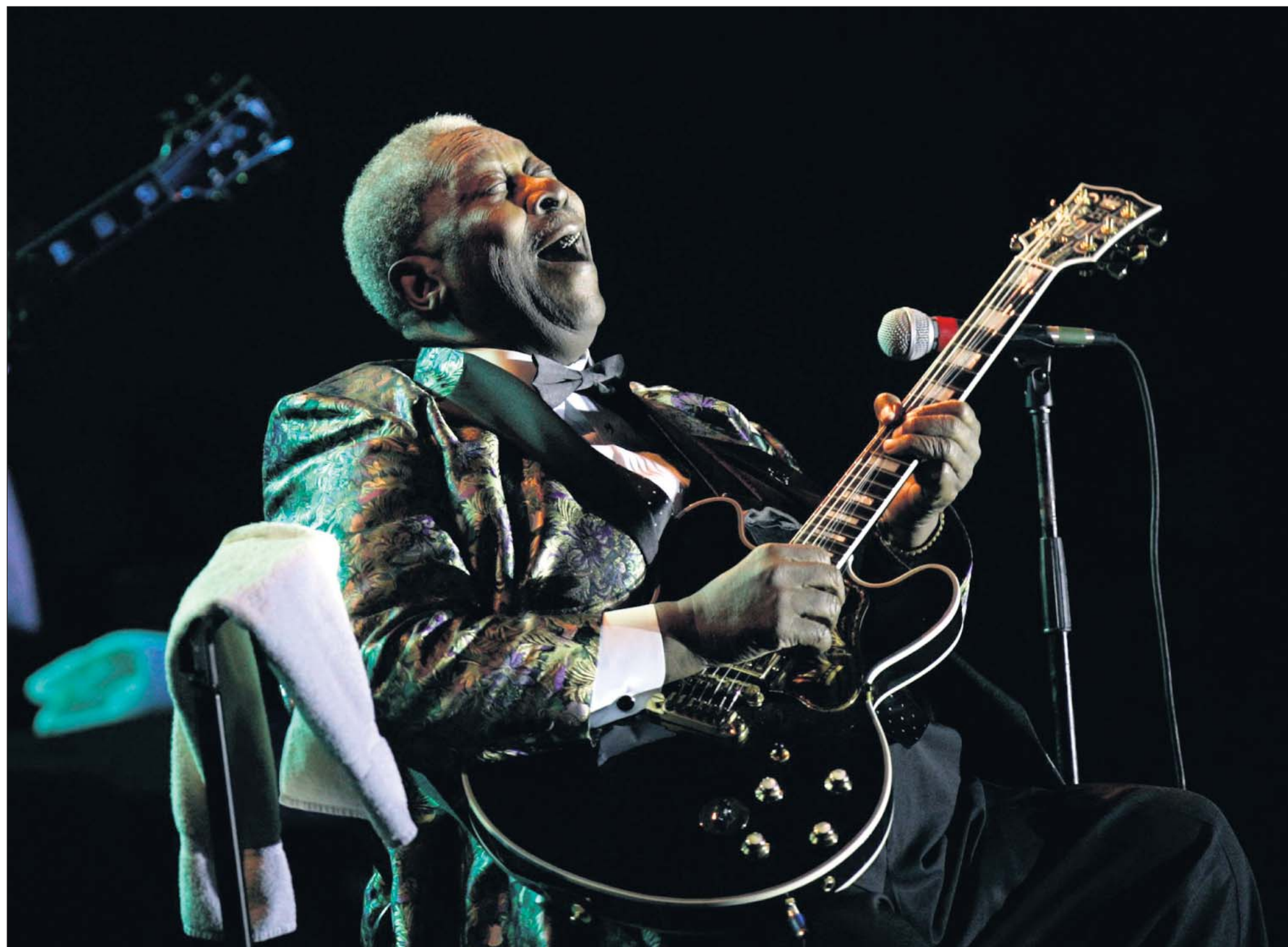
Peter Andersen: 65 45 51 67, and@fyens.dk
Jørgen Aagaard: 65 45 51 68, jaa@fyens.dk
FILMANMELDER:
Jesper Mads Eriksen: 65 45 52 15, jm@fyens.dk
NU-KALENDER:
65 45 51 66
kultur@fyens.dk

"Hos os kan enhver frit bære en islamisk hovedbeklædning, faste under ramadanen og bede fem gange om dagen, men det betyder ikke, at man har ret til at kræve, at skoler, institutioner og arbejdspladser skal indrette sig efter ens religion."

Karen Jespersen, som sammen med sin mand, Ralf Pittelkow, har forfattet bogen "Islamister og nativister - et anklageskrift"

SKRIV ET DIGT TIL LITT-FESTIVAL

■ BØGER: Går du rundt med en poet i maven? Så kan du få udlevet din indre digter ved at deltage i en digtkonkurrence i forbindelse med Trekantområdets Litteraturfestival, der finder sted i oktober. Middelfart Bibliotek står som arrangør, og tre udvalgte digte bliver publiceret i lyriskbladet M gasinet, mens forfatterne udstyres med gavekort til en boghandel.

Selv om der blev snakket lige rigeligt undervejs, fik B.B. King sagt farvel med maner i KB-Hallen, der var proppet med bluesfanatikere.

FOTO: ROGELIO SOLIS/AP/POLFO

Sidste dans med Lucille

BRÆNDVARM: B.B. King spillede vemodig men velopløst og glohed afskedskoncert

ANMELDELSE
B.B. King
★★★★☆

Det var næsten ikke til at bære at skulle sige farvel til legenden B.B. King blot to dage efter, The Rolling Stones spillede deres formodentlig sidste koncert på dansk grund.

Men B.B. King fylder altså 81 år den 16. september og har efterhånden turneret i 98 lande, så måske trænger han til at drosle lidt ned. Herregud, manden bliver jo forpustet af at rulle med øjnene, så måske er det på tide at droppe de internationale turnéer og koncentrere sig om at underholde hjemme på vandraaen.

I de første to numre er det kongens band, der stjæler rampelyset. Med et blændende introsammenspil, hvor samtlige medlemmer får kipet med flaget og ikke mindst deres instrument, nærmer stemningen sig det ekstatiske. Det er dog ingenting sammenlignet med infernoet, da bluesdisciplene får deres mentor hevet på scenen. Det modne publikum koger over som en løbsk trykkoger og får temperaturen til at nærme sig den i Indianola, Mississippi, hvor Riley B. King kom til verden i 1925.

Selv kigger B.B. King pavesolt rundt på sine blueskolleger, der hver og én er monterelevet i hans Masters

Class. Efter at have svinget hofterne i slowmotion til deres funkfanfare sætter han sig tilrette på en spinkel plasticstol midt på scenen og kærtegner lidt for vidunderet Lucille, inden han lader strengene tale det sprog, som han har mestret i snart 70 år.

Et stort bluishjerte

Guitaren er retfærdigvis ikke B.B. Kings eneste instrument. For hans stemme, der for øvrigt ikke er meget rust på, er stadig dyb som Marianergraven. Den kunne med letthed have fyldt KB-Hallen til yderste afkrog uden brug af forstærkere.

Med sangen "I need you" får han takket publikum for

deres opbakning gennem en rekordlang karriere. Og meget sigende retter han også gestusen mod tilskuernes forældre og bedsteforældre, der støttede ham, da han begyndte sin karriere allerede i midten af 1940'erne.

Der er uden tvivl mange millioner mennesker, der har sat pris på hans charme og musikalske formåen gennem årene. Deriblandt et andet ikon, Bono fra U2, der dedikerede sangen "When love comes to town" til blueskongen med det store hjerte.

Og efter at have hørt ham synges sangen dedikeret til ham selv med sjælden overbevisning og nerve er kærlighed præcis ordet, der manifesterer sig.

Senere kommer den funky "Rock me baby" med det fortællende omkvæd: "Rock me baby, honey, rock me all night

long". Og det er præcis, hvad der sker på bølgerne af hammondorgel og sprød saxofon. I to timer byder en brændvarm B.B. King på alt fra den pompose og svulstige blues til den minimalistiske og gudesukke blues, som han altid har været garant for.

Lige umiddelbart er det svært at se, hvem der skal træde i B.B. Kings enorme fodspor, når han abdicerer endegyldigt og giver sit Gibson-scepter fra sig.

Kongen abdicerer

B.B. King gør en stor indsats på at få publikum til at synges med, når det er påkrævet. Som på "You are my sunshine", der får solen til at skinne klart i halvmørket.

Senere kommer den funky "Rock me baby" med det fortællende omkvæd: "Rock me baby, honey, rock me all night

long". Og det er præcis, hvad der sker på bølgerne af hammondorgel og sprød saxofon. I to timer byder en brændvarm B.B. King på alt fra den pompose og svulstige blues til den minimalistiske og gudesukke blues, som han altid har været garant for.

Lige umiddelbart er det svært at se, hvem der skal træde i B.B. Kings enorme fodspor, når han abdicerer endegyldigt og giver sit Gibson-scepter fra sig.

Simon Staun

● KB-Hallen, tirsdag: B.B. King afskedskoncert

Heksemutter forbander barn

ORIGINALT: Manga-tegneserien Det levende slot er stærkt anbefalelsesværdig

TEGNESERIE
Hayao Miyazaki: "Det levende slot 1-4"
★★★★☆

Tegneserien om Det levende slot er én af året bedste udgivelser til dato.

Serien er bygget på tegnefilmen af samme navn, der havde premiere i Danmark i efteråret 2005.

Det levende slot er tegnet og skrevet af tegnefilmsinstruktør Hayao Miyazaki.

Den 65-årige japaner har en fantastisk evne til at fortælle historier, og han kan uden problemer sidestilles med store tegneseriestrækere som Walt Disney.

Danskere vil måske kende Miyazaki fra hans fortryl-

de og stemningsfulde film om Chihiro og heksene fra 2001 (Har dine børn ikke set den, så skynd dig ned og lej den i Blockbuster).

Forvandles til 90-årig

Mangategneserien Det levende slot handler om den forsigtige og søde pige Sofie, der arbejder i sin families hattebutik.

På en tur gennem byen er hun ved at blive antastet af et par soldater, men reddes af den unge smukke trolldmand Hauru, som bogstaveligt talt fejrer benene væk under hende. Han suser væk med pigen, og de forelsker sig.

Det falder den smældfede og onde Odeheks for brystet. Hun kaster en forbandelse

over den unge pige, så hun bliver til en 90-årig dame.

En krøllet hjerne

Som altid med Miyazakis historier accepterer man uden videre den verden, han skaber, fordi hans fantasiskabninger er meget originale, fortællingen er særpræget og det hele oses af teksten. Det er en befrielse i disse tider med mangel på nye idéer indenfor fiktion, at der stadig findes krollede hjerner med en evne til at formidle.

Eneste minus ved Det levende slot er, at den flere steder bærer præg af at være et filmalbum. Billederne bibringer ikke altid noget nyt, de er blot nye sekunder på filmstrimlen.

Odeheksen kaster en forbandelse over Sofie, så hun bliver til en 90-årig.

Det levende slot er ikke til at komme udenom, hvis man elsker tegneserier.

Det er en superoriginal og magisk fortælling, der vil fange læseren usanset alder. Og hader du tegneserier, så køb dog filmen!

Kaare Gotfredsen

● Hayao Miyazaki: "Det levende slot 1-4", 168 sider, 59,95 kroner pr. bind, Forlaget Carlsen Manga.

Velskrevet og anderledes

NOVELLER
Niels Frank: "Tak for i går"
★★★★☆

Forfatterskolens tidligere rektor Niels Frank blander elegant noveller og kunsthistorie i "Tak for i går".

Hver tekst tager afsæt i et kunstværk - f.eks. et maleri af Rembrandt eller Gauguin eller en skroting af Picasso - og så spinder Frank ellers en novelle over værket, kunstneren, tiden eller en helt fjerde idé.

Det er begavet og velskrevet, som man kan forvente af en tidligere rektor på Forfatterskolen. Men det er også praktisk kunsthistorisk formidling for børn, unge og voksne - ikke sagteknisk tungt, men anderledes, let, finurligt og flydende formidlet.

Der er ikke nogen egentlig

linje i Niels Franks udvalg af kunstnere, for han har tydeligvis ingen intentioner om at skrive en kunsthistorisk novellesamling. I stedet griber han fat i en række af de kanoniserede kunstnere, han selv har et forhold til, og bruger så seks-otte-10 sider på at folde en historie om dem ud.

Novellesamlingen dementerer den udbredte forestilling, at Forfatterskolen alene udklækker minimalistiske forfatterskaber, der skriver for ordenes og deres egen skyld. I "Tak for i går" viser Niels Frank, at han skam godt kan sætte ord og handling og kunsthistorie sammen, så det bliver underholdende at læse.

Peter Hagmund

● Niels Frank: "Tak for i går. 15 kunsthistorier". 200 sider, 249 kroner, Lindhardt og Ringhof.

